

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 16 stemte for, 90 imod.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 19 stemte for, 88 imod.

Ændringsforslag nr. 17 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 8 stemte for, 98 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 6 og 7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 forkastedes, idet 46 stemte for, 60 imod.

Ændringsforslag nr. 10 og 12 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 13 forkastedes, idet 18 stemte for, 88 imod.

Ændringsforslag nr. 19 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14, 16, 18 og 20 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 35: Forslag til lov om ændring af selskabsskatteoven og ligningsloven. (CFC-beskatning ved gunstige skatteudskydelsesordninger samt fradragsbeskæring ved koncerninterne præmiebetaling).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 4/10 2000. Første behandling 24/10 2000. Betænkning 30/11 2000).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det fremgår af betænkningen, at Dansk Folkeparti vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og de stillede ændringsforslag her ved anden behandling af forslaget, og jeg skal derfor kort gøre den bemærkning, at vi støtter de stillede ændringsforslag, da de alene er af teknisk karakter, men at vi så indstiller lovforslaget i øvrigt til forkastelse ved tredje og sidste behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 52: Forslag til lov om ændring af personskatteoven og ligningsloven. (Uændret personfradrag i 2001 for personer over 18 år m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 11/10 2000. Første behandling 31/10 2000. Betænkning 30/11 2000).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Mariann Fischer Boel (V):

I forbindelse med oversendelse af nogle ændringsforslag fra skatteministeren vedrørende lovforslag nr. L 59 opstod der, for så vidt angår ændringsforslag nr. 1, nogen diskussion om identiteten i forhold til det oprindelige forslag.

Der var så drøftelser på embedsmandsplan mellem udvalgsafdelingen og Lov- og Parlamentssekretariatet, og der er så kommet et responsum fra Lov- og Parlamentssekretariatet om deres vurdering af sagen omkring identitetsspørgsmålet.

Fra Venstres side er vi af den klare holdning, at ændringsforslaget ikke vedrører det samme problem og det samme formål som i det oprindelige forslag fra skatteministeren.

Vi har ikke på noget tidspunkt under førstebehandlingen drøftet noget, der bare tangerede ændringsforslagets indhold, og der er jo ikke nogen tvivl om, at ændringsforslaget medfører skærpede forhold for op imod 700.000 skatteydere.

På det grundlag havde vi en drøftelse i Skatteudvalget, og flertallet ønskede, at man fastholdt ændringsforslaget i det oprindelige lovforslag.

Fra Venstres side synes vi, det havde været både mere klædeligt og mere rigtigt, at skatteministeren havde trukket sit ændringsforslag og fremsat et nyt forslag med det nye indhold omkring det skrå skatteloft.

Der er ikke nogen tvivl om, at spørgsmålet omkring identitet i den her sag bevæger sig i gråzonen mellem juraen og politikken, og det er så derfor, vi har truffet den endelige afgørelse, at forslaget nu bliver kaldt tilbage til udvalget efter anden behandling, og så udsætter vi tredjebehandlingen til så sent et tidspunkt som overhovedet muligt for dog at give mulighed for, at folk, der bliver berørt af det her forslag, kan komme på banen.

Men som sagt havde vi fra Venstres side hellere set, at forslaget havde kørt den klare, rene linje som sit eget forslag, i stedet for at vi står i en situation, hvor vi ikke rigtig kan skille jura og politik.

Jens Peter Verner (S):

Den her ændring drejer sig jo om decimaler, og derudover kan man selvfølgelig også sige, at den drejer sig om politik.

Der sker jo det, at bundskatten nedsættes fra 7 pct. til 6 1/4 pct., og det betyder, at hvor vi før har regnet med én decimal, skal vi så fremover regne med to decimaler. Og for at få det til at hænge sammen, har skatteministeren måttet fremsætte et ændringsforslag, så der bliver orden i regnskabet.

Det har jo helt tydeligt bragt mange diskussioner blandt de borgerlige, og vi har nu lige hørt, at Venstres skatteordfører, fru Mariann Fischer Boel, har tilkendegivet Venstres synspunkt i sagen.

Der bliver skrevet i det materiale, vi har fået, at det har ikke uvæsentlige økonomiske konsekvenser. Den ikke uvæsentlige økonomiske konsekvens er efter de oplysninger, der også er os tilgængelige, 52 kr. om året for skatteydere, som betaler skat oppe i topskatteniveauet.

Det er i øvrigt også den begrundelse, man bruger i spørgsmålet om, hvorvidt der er identitet, og der må jeg sige, at spørgsmålet om økonomi jo for så vidt ikke har noget med identitet at gøre, det er jo mere et spørgsmål om, hvorvidt der er sammenhæng imellem ændringsforslaget og lovforslaget, og vi har tilkendegivet, at vi synes, at det er i orden, at man har stillet det ændringsforslag, og også stemmer for ændringsforslaget, så vi ikke skal igennem med en ny lovbehandling.

Lad mig også sige, at nu bliver der jo tid, hvis der skulle komme deputationer for at diskutere disse decimalspørgsmål med Skatteudvalget; det tvivler jeg nu meget på, men der bliver jo i hvert fald mulighed for det frem til tredjebehandling.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg vil gerne gøre det fuldstændig indlysende klart også over for Socialdemokratiets ordfører, at det her hverken drejer sig om decimaler eller om økonomi for den enkelte skatteyder. Det her drejer sig om principper for, hvad man kan stille af ændringsforslag i forbindelse med et én gang fremsat lovforslag, og det er dér, vi fra Venstres side mener at kæden hopper af. Det er altså principperne, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg har altid opfattet den socialdemokratiske ordfører som en person, der vil, at det skal gå rigtigt og korrekt til, og derfor forstår jeg ikke, hvorfor ikke hr. Verner sen kan støtte den enkle tankegang, at finder man ud af, at der er en fejl, så er det korrekte at komme med et lovforslag, et selvstændigt lovforslag, som kan gennemgå tre behandlinger i Folketinget, og hvor offentligheden har fuld adgang til at følge med i, hvad der sker.

Ønsker den socialdemokratiske ordfører ikke maksimal offentlighed om lovgivningen, eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Det er ikke lang tid siden, Folketinget havde en grundig debat om hele diskussionen om lovkvalitet. I den forbindelse blev der i Udvalget for Forretningsordenen afgivet en god, omfattende og meget, meget grundig beretning.

Socialdemokratiet var med til at understøtte, Socialdemokratiet argumenterede også fra denne talerstol for, at nu skulle der være lovkvalitet, og en af de ting, der var det gennemgående tema, var, at i udvalgene skulle man sørge for at trække i nødbremsen, når ministrene forsøgte at drive ting igennem Folketinget.

Mit spørgsmål til hr. Verner sen er nu: Har Socialdemokratiet på noget tidspunkt, siden man afgav den beretning, i ét eller flere af Folketingets udvalg udtalt sig mod en minister? Min påstand er, at svaret er nej, og derfor var det bare lorumlarum og fest til folket, dengang man skrev under på det.

Vis nu, at Socialdemokratiet står inde for det, der står i den betænkning!

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

For det første vil jeg da sige, at der rent faktisk jo er offentlighed om spørgsmålet. Vi har lige netop nu her en debat i Folketingssalen, hvor vi diskuterer dette ændringsforslag, og det er der masser af folk der ser på. Derfor er der jo altså også offentlighed om spørgsmålet, og der er tid frem til tredjebehandlingen.

Må jeg så også sige, at i det materiale, vi har fået fra Lov- og Parlamentssekretariatet, står jo netop også, at for identitet taler, at det har til formål at rette op på en teknisk fejl, og derfor har man ikke været i tvivl om, at det var o.k.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg sidder og undres over hr. Verner sens argumentation. Altså i første omgang er det, man foretager sig, o.k., for herregud, der er jo kun tale om 52 kr. pr. skatteyder, har man regnet sig frem til, så beløbets størrelse gør vel, at det ikke kan være så afgørende med principperne.

Nu her bagefter, når hr. Verner sen godt kan se jorden skride lidt under sig, går han minsanden op på talerstolen og siger, at nå ja, men det er vist ikke så galt, for vi har jo en anden behandling, og der er massevis af mennesker, der overhører debatten, så de kan jo bare melde sig.

Der er vel en grund til, at vi har nogle tanker nedfældet om en første, en anden og en tredje behandling af forslag, og jeg vil spørge Socialdemokratiets ordfører: Gør denne her debat slet ikke spor indtryk? Gør det ikke indtryk i en sådan grad, at man måske kunne overveje at lave en anden procedure?

Så vil jeg også spørge: Er der noget som helst til hinder for, at regeringen kommer med et lovforslag, som omhandler det, ændringsforslag nr. 1 omhandler i den pågældende sag? Er der noget som helst til hinder for det? I stedet for at lave en stor debat her om principper på foranledning af det her ændringsforslag, så kunne man da køre den rene linje i stedet for at lave det her makværk.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg ved ikke, om det var tiden, der forhindrede hr. Verner sen i at svare på mit spørgsmål, men jeg skal gentage det, så hr. Verner sen får en mulighed for at svare: Har hr. Verner sen ét, ja, bare ét enkelt eksempel på, at Socialdemokratiet har levet op til den beretning, der blev afgivet om lovkvalitet, nemlig at man i udvalgene stopper sager, hvor ministre forsøger at tromle noget igennem Folketinget? Har hr. Verner sen bare ét eksempel på, at Socialdemokratiet har sagt til en minister: Den her går ikke?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Nu kan jeg jo selvfølgelig svare på spørgsmålet, som hr. Kim Behnke stiller, på den måde, at det kunne jo være, fordi ministre rent faktisk bestræber sig på at leve op til de bestemmelser, vi har vedtaget, at vi ikke kommer i den situation. Det ved jeg godt ville ligge meget, meget fjernt fra hr. Kim Behnkes forestillingssevne, men det

kunne jo rent faktisk være derfor – og det er det så også.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Hr. Verner sen var inde på, at nu foregår der en debat i offentlighed: Mener hr. Verner sen ikke, at det er klogt, sådan som vi også har det fra vores grundlov, at der ved lovforslag sker en behandling tre gange?

Og synes hr. Verner sen, at det i en travl tid, hvor der skal vedtages utrolig mange forslag, er lang tid fra begyndelsen af en uge til ind i næste uge, at offentligheden har adgang til at blive klar over, hvad der i grunden foregår i Folketinget? Synes hr. Verner sen, at den form for, at offentligheden har adgang til at følge med i, hvad der sker herinde, er tilfredsstillende?

Formanden:

Hr. Kim Behnke, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Må jeg gøre hr. Verner sen opmærksom på, at dette her ikke er nogen Holbergkomedie, så derfor holder sådan en Erasmus Montanus-argumentation jo ikke.

Hvad er det i det ændringsforslag her, der er så vigtigt for Socialdemokratiet at gennemtrumfe på den her side af jul, at man ikke lytter til de berettigede kritikpunkter, der er, den berettigede tvivl om, hvorvidt identiteten er i orden? Socialdemokratiet kunne dermed demonstrere over for Folketinget og over for offentligheden, at det udøver denne rettidige omhu, som hr. Verner sen påstår skulle være tilfældet.

Lad os bruge det her som sagen, der viser, at Socialdemokratiet vil leve op til sit ansvar som partigruppe og som udvalgsmedlemmer frem for at lade sig tromle af en skatteminister.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg spurgte om to meget enkelte ting: Den ene var, om den debat, der er, slet ikke gør indtryk på hr. Verner sen, og om den måde, vi behandler forslagene på, slet ikke noget sted rokker lidt ved samvittigheden.

Den anden var, om der er noget til hinder for, at regeringen kommer med et selvstændigt forslag om ændringsforslag nr. 1. Hvad er det for tungtvejende argumenter – jeg har ikke hørt

dem i hvert fald – som gør, at det ikke kan lade sig gøre?

Jeg synes, hr. Verner sen undlader at svare på de spørgsmål, der er stillet, og det synes jeg da i det mindste man må kunne forlange, når hr. Verner sens egen argumentation for, at det er i orden at lave det på den her måde, er, at vi jo har en anden behandling, der foregår i fuld offentlighed, hvor alle kan sidde og lytte til det her. Hvis det er hr. Verner sens egen argumentation, så må vi også kunne forlange at få svar på de her meget klare og enkle spørgsmål, der bliver stillet i dag.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Jeg kan svare meget enkelt på alle de spørgsmål, der er stillet her:

Vi mener, at det er rimeligt at stille det her ændringsforslag, og derfor har vi indstillet til udvalget, at lovforslaget med ændringsforslagene kommer videre til anden behandling og tredje behandling. Så enkelt er det. Vi har ikke fundet, at den konflikt er til stede, der bliver beskrevet, for vi mener, at der, ud over de ting, jeg har beskrevet, også er tale om at rette op på en teknisk fejl.

Formanden:

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Det, vi diskuterer her, er, om dette ændringsforslag kan behandles. Det kan det. Om det kan vedtages? Det afgør Folketinget.

Det er et meget principielt spørgsmål, og når jeg så hører argumenter med, at det er en skærpende omstændighed, at det vedrører mange mennesker eller sådan noget, så er det for mig fuldstændig ligegyldigt. Hvis der er tale om, at der ikke er identitet mellem ændringsforslag og lovforslag, så er det ligegyldigt, om det er mange penge eller mange mennesker, det omfatter, eller om det i det hele taget opfattes som en stor sag. Det er under alle omstændigheder et principielt spørgsmål, og er der ikke tale om identitet mellem ændringsforslaget og lovforslaget, så skal Folketinget under alle omstændigheder afvise det, og så skal Folketingets formand naturligvis også afvise det. Vi kan ikke have, at man kan så tvivl om, hvorvidt noget er i overensstemmelse med eller ikke er i overensstemmelse med grundloven. Det her skal være i overensstemmelse med den, ellers må man ikke gøre

det, og det er lige gyldigt, om det er mange eller få, det drejer sig om. Det er én diskussion.

Så er der en anden diskussion. Det er generelt om lovkvalitet, og der kan man sige meget om det, der foregår i Folketinget, også i retning af, at lovkvaliteten på nogle områder ikke er særlig god, og den bliver hverken god eller dårlig ved, at man kommer med et nyt lovforslag, som behandles i løbet af meget kort tid. Vi har i øjeblikket i Folketinget nogle lovforslag, som også behandles i Folketinget på dispensation. Man kan så sige, at det burde vi jo ikke gøre i henhold til det, vi egentlig har sagt var god lovkvalitet. Alligevel gør vi det.

Så kommer jeg til noget andet, som også er principielt. Det er for mig også fuldstændig lige gyldigt, om der er et flertal og et stort flertal i Folketinget for, at man skal se igennem fingre med det ene og det andet. Det her er principielle spørgsmål, og det vil sige, at hvis der er noget, der burde være afvist på grund af manglende identitet, så går det ikke, uanset hvor mange i Folketinget der ønsker at bryde bestemmelsen.

Derfor synes jeg altså, at det har lidt karakter af, at man gør det, som er et spørgsmål om vurderingen af, om der er tale om en identitet i henhold til grundlovens bestemmelse, til et meget politisk spørgsmål mere end at se på: Er det i overensstemmelse med de formelle regler, som ligger i grundloven? Selvfølgelig er det politisk under alle omstændigheder. Men det, der må afgøre det, er selvfølgelig, at er der et princip, som er helt centralt i henhold til grundloven, så kan det ikke brydes, uanset om der er et stort flertal for eller enstemmighed i Folketinget om at ville gøre det.

Vi mener, at det her ligger inden for. Man kan godt diskutere lovkvaliteten og sådan noget, men det ligger inden for, at der er identitet, og hvis man sagde, at det ikke gjorde, så vil jeg godt sige til Folketinget, at så er der ganske mange andre ændringsforslag, som man har vedtaget i Folketinget, som heller ikke gør det. Det kan så være, fordi man vil flytte grænsen i forhold til tidligere.

Jeg skal ved anden lejlighed gerne fortælle Folketinget, hvad det er for nogle ting, jeg tænker på, hvis man siger, at det her ikke ligger inden for grundlovens bestemmelse om, at der skal være identitet.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg har altid opfattet hr. Aage Frandsen som en ordfører, der lægger meget vægt på principper, på offentlighed, og vi har nu fået en udtalelse af Folketingets Lov- og Parlamentssekretariat og af Udvalgsafdelingen, der udtrykkeligt gør opmærksom på, at ændringsforslaget ikke angår samme problem og formål som lovforslaget. Ændringsforslaget har heller ikke været selvstændigt omtalt under førstebehandlingen af L 52, og man siger som konklusion, at efter administrationens opfattelse bør et ændringsforslag som det omhandlede gennemføres som et lovforslag på grund af dets ikke ganske uvæsentlige økonomiske konsekvenser for et stort antal borgere.

Angående den politiske vurdering overrasker det mig, at hr. Aage Frandsen så hurtigt kommer over det principielle spørgsmål og tilsyneladende er parat til at flytte grænser og sige, at flertallet altid har ret, for det er jo reelt det, hr. Aage Frandsen siger her.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Aage Frandsen i, at det her er en principiel diskussion, og at det ikke er et spørgsmål om, hvor lidt, hvor meget, hvor mange procent, eller hvor mange der bliver berørt af det.

Men hr. Aage Frandsen må også være enig med mig i, at et flertal i Skatteudvalget har defineret på basis af et notat, vi har modtaget fra Lov- og Parlamentssekretariatet, at den her sag ligger i gråzonen, og ud fra de forudsætninger har Skatteudvalget så truffet sin beslutning om, at flertallet mener, at ændringsforslaget kunne forblive i lovforslaget.

Så vil jeg godt høre hr. Aage Frandsen: Det kan vel ikke være rigtigt, at det, at der i andre tilfælde, i andre udvalg, har passeret nogle ændringsforslag, som kunne ligge på kanten, skulle legitimere, at man så flytter nogle hegnspæle sådan med blivende virkning for fremtiden? Det kan vel ikke rigtig være meningen?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg synes, hr. Aage Frandsen sagde mange rigtige ting, men jeg kan ikke forstå hr. Aage Frandsens konklusion, når hr. Aage Frandsen siger: Folketinget kan afvise, og Folketingets formand kan afvise.

Situationen var jo den på Skatteudvalgsmødet, at hr. Aage Frandsen kunne have medvirket til at afvise ændringsforslaget, og så kunne Folketingets Skatteudvalg med henvisning til identitetsproblemerne have ladet være med at lade ændringsforslaget indgå i betænkningen.

Er det ikke korrekt, at det faktisk lå i SF's lod allerede på Skatteudvalgsmødet at forhindre ændringsforslaget i at komme til behandling? Så behøver hr. Aage Frandsen ikke at stå her og give det indtryk, at det er Folketingets formand og andre, der skulle have gjort sig gældende. Det var lige præcis SF, der kunne have gjort sig gældende, og SF kunne ved den lejlighed have vist, at SF ikke bare er filialbestyrer i et hjørne af Socialdemokratiet, men at SF har en selvstændig holdning til nogle ting, der foregår.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I Folketingets Skatteudvalg kunne vi jo selvfølgelig godt have indstillet forslaget til ikkevedtagelse; men det ændrer ikke ved, at det ikke kun er i et udvalg, at man tager stilling, det gør man også i Folketingssalen, og det gør man også i den situation, hvor man tager en sag til afstemning. Det vil sige, at der er masser af faser undervejs.

Så vil jeg gerne begrunde, hvorfor jeg er uenig i noget af den argumentation, som ligger i det papir, vi har fået. Man anvender f.eks. argumentationen »på grund af dets ikke ganske uvæsentlige og økonomiske konsekvenser«. Det er for mig principielt fuldstændig ligegyldigt.

Hvis det er et ændringsforslag, der mangler identitet, så er det ligegyldigt, om det vedrører 100.000 mennesker, om det vedrører flere milliarder, eller det kun vedrører få mennesker, og det kun vedrører få tusinde kroner. Det vil sige, at den skærpende omstændighed, som bruges som argument, er jeg uenig i, og derfor kan vi jo ikke bruge det som argument.

Så vil jeg også godt sige til spørgsmålet, om flertallet altid har ret. Nej, flertallet har netop *ikke* altid ret, flertallet har *ikke* altid ret, og det vil sige, at jeg er fuldstændig ligeglad med, hvad flertallet beslutter med hensyn til, om man mener, noget har identitet eller ikke har identitet. Det mener jeg er en forpligtelse, vi alle sammen har, hver enkelt af os som folketingsmedlem, og det er ikke noget med, at flertallet bestemmer, når der er tale om identitet eller ikkeidentitet.

Min bemærkning om, hvad man ellers gør, går udelukkende på, at jeg synes, det er interes-

sant, at nogle vil udvise megen nidkærhed i forsvaret for grundloven, når det drejer sig om denne lov, der vedrører skat, mens jeg har manglet en tilsvarende nidkærhed i nogle andre situationer, og det vender jeg gerne tilbage til.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Hr. Aage Frandsens argumentation mangler logisk konsekvens. Når hr. Aage Frandsen bliver ved med at tale om, at SF er ligeglad med, om der er et flertal eller ej, er det jo netop ikke tilfældet, for hr. Aage Frandsen er jo i den ikke uvæsentlige politiske og parlamentariske situation, at det er SF's stemmer, der afgør, om der er et flertal eller ej.

Derfor burde det fornemme forsvar, som hr. Aage Frandsen holdt i sin ordførertale for grundlovens bestemmelser om identitet osv., udløse, at SF frigør sig fra at være et vedhæng til Socialdemokratiet og i den her sag tør fremstå med selvstændige holdninger, som er velfunderede i den argumentation, som hr. Aage Frandsen lægger for dagen.

Når så hr. Aage Frandsen diskuterer spørgsmålet om, hvorvidt en sag er økonomisk stor eller lille, vil jeg sige, at hvis vi var i en situation, hvor landet standede i våde, og hvor skatteministeren var i den situation, at fra i morgen tidlig klokken et eller andet kunne han ikke længere indkræve moms eller sådan noget, så var vi i en situation, hvor man måtte sige, at så måtte Folketinget, også selv om der var identitetsproblemer, skride til handling. Men det er jo ikke tilfældet i den her sag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Blot til hr. Kim Behnke: Jeg er nået til den konklusion, ellers ville jeg aldrig nogen sinde have sluttet med at sige, at det er i orden, at der ikke er tale om et problem i forhold til identiteten. Den konklusion er jeg nået frem til.

Hvis jeg var nået frem til en anden konklusion, at der var identitetsproblemer, så var det fuldstændig ligegyldigt, om jeg var enig i forslaget eller ej, ligegyldigt, om jeg var enig med skatteministeren eller ej, så havde jeg fulgt den indstilling, at man selvfølgelig følger grundloven frem for noget som helst andet. Men jeg har ikke her et problem med hensyn til, om det er i overensstemmelse med identiteten.

Og så blot til hr. Kim Behnke, der ligesom også beskylder mig for, at jeg skulle være følg-

agtig i forhold til den socialdemokratiske skatteminister: I forbindelse med et skattelovforslag, som blev behandlet i sidste samling, hvor der netop var en diskussion om, hvorvidt man kunne være bekendt at vedtage lovforslaget på indeværende tidspunkt, foreslog jeg – og dermed var der flertal for det – at man skulle lade forslaget gå videre til behandling i udvalget, netop for at sikre ikke noget med grundlovens overholdelse, men en tilstrækkelig lovkvalitet.

Det ville jeg også gøre, hvis det var det, jeg havde som problem her. Så ville jeg se helt bort fra, om jeg var enig i lovforslagets indhold eller ej.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som det også er fremgået ved førstebehandlingen, kan Dansk Folkeparti ikke støtte lovforslag nr. L 52.

Det, vi behandler nu, er ændringsforslagene, og som det også tidligere er fremgået, kan vi ikke støtte ministerens ønske om at indarbejde ændringsforslag nr. 1 i det nuværende lovforslag.

Der kan være noget rigtigt i det, hr. Aage Frandsen siger, at det principielt bør være ligegyldigt i forhold til identitet, hvor stort et beløb og hvor mange mennesker forslaget vedrører. Det er også af den grund, at det kan synes lidt mærkeligt, at den socialdemokratiske ordfører, under henvisning til, at det kun drejede sig om 52 kr. pr. skatteyder, har ment, at der ikke var problemer i det.

Men det, der i hvert fald ikke kan være tvivl om, er, at i forhold til spørgsmålet om lovkvalitet, som flere i mange henseender har været meget stærkt optaget af, er det et problem, at man ikke overholder de spilleregler, som Folketinget selv har fastsat. Der er klare regler for, hvor lang tid der skal gå, fra ting bliver fremsat, til de bliver førstebehandlet – det her har ikke været med i fremsættelsen – og der er klare regler for, hvor lang tid der skal gå mellem første og anden behandling osv.

Det her har ikke været med hverken ved fremsættelsen eller ved førstebehandlingen. Nu står vi så ved andenbehandlingen, måske en uge før forslaget skal endeligt vedtages, med et problem, som er klart for enhver. Og vi har allerede på nuværende tidspunkt under andenbehandlingen spurgt talrige gange her fra talerstolen, om Socialdemokratiet, SF eller andre kunne give

tungtvejende årsager til, at det er så nødvendigt – når man er i tvivl – at tage det her forslag ind som et ændringsforslag til lovforslag nr. L 52.

Der er ikke på nuværende tidspunkt her i Folketingssalen kommet tungtvejende argumenter for, at dette ikke kunne behandles i en særskilt lovfremstilling. Det kan være, skatteministeren kommer med dem, når han afrunder debatten her ved andenbehandlingen. Det kan vi da håbe. Ellers må vi bare sige, at det er af bekvemmelighedsårsager, eller også er det for at få det, at man har klokket i det og har overset noget, gemt af vejen i en lovbehandling frem for at erkende den fejl, man har begået, gøre det i fuldt dagslys og så komme med et selvstændigt lovinitiativ om det. Det ville have været på sin plads.

Formanden:

Hr. Kofod-Svendsen som ordfører.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Som ordfører vil jeg gerne spørge skatteministeren, hvad der har fået skatteministeren til at komme med et ændringsforslag frem for et selvstændigt lovforslag.

Jeg forstår godt, at man ikke kan reagere på en fejl, før man opdager den, men jeg kender skatteministeren som en, der i enhver henseende ønsker, at det skal gå så korrekt til som muligt, som lægger vægt på offentlighed om Folketingets arbejde.

Og der må vi sige, at havde skatteministeren gjort det helt korrekte, nemlig fremsat et lovforslag, som kommer igennem tre behandlinger her i Folketinget, så var det blevet en fuld behandling af det – parallelt med behandlingen af alle andre forslag. Nu bliver det noget, der sådan lige skal igennem i den mest travle tid, og dér synes jeg, at skatteministeren skylder os en virkelig god forklaring på dette hastværk. Den har vi ikke fået, og jeg håber, at skatteministeren vil komme frem med sin særlige begrundelse for, at det sådan lige skal køres igennem på dette tidspunkt.

Kim Behnke (FRI):

Da Folketingets Udvalg for Forretningsordenen for et stykke tid siden havde en diskussion om, hvordan og hvor langt vi var nået med de forskellige lovforslag, der skal behandles i den her samling, tog jeg ordet og roste faktisk skatteministeren.

Jeg roste skatteministeren for, at en lang række skattelovforslag var blevet fremsat i god tid.

De var blevet fremsat, inden man havde en finanslovaftale, og man løb den risiko, at afhængig af hvem regeringen lavede finanslovaftale med, så kunne man forestille sig, at forslagene skulle undergå endog betydelige ændringer.

Kigger vi på nærværende forslag, L 52, er det fremsat i Folketinget den 11. oktober 2000, det var til første behandling den 31. oktober, og nu mere end en måned senere er det så til anden behandling.

Skatteministeren har opdaget, at der er et problem med en decimalafrounding af nedslaget for det skrå skatteloft, en decimalafrounding på 0,05 procentpoint. Bevares, som Socialdemokratiets ordfører gør opmærksom på, det er jo ikke det, der fylder det meste på en finanslov, men for de mennesker, der skal betale i alt 35 mio. kr. ekstra i skat, tror jeg nok, at det er en kedelig ting.

Skatteministeren brød sig ikke om – hørte jeg skatteministeren udtale i en tv-udsendelse for et par døgn siden – at man fra LO's side havde anklaget skatteministeren for i særlig grad at være nidkær i forhold til dansk skattelovgivning. Jeg mener det her er et eksempel på, at LO har ret.

Når skatteministeren her før jul kommer og beder Folketinget om at vedtage et ændringsforslag, hvis identitet er tvivlsom – efter min mening klart i strid med reglerne – fordi der er et 0,05 procentpoints-behov for nedslag i det skrå skatteloft, så skatteministeren kan få yderligere 35 mio. kr. i statskassen, så har LO ret. Så er skatteministeren blevet nidkær i en grad, som jeg ikke havde drømt om.

Derfor kommer man jo næsten til at fortryde, at man har rost skatteministeren for i forhold til lovgivningsprocessen at have været god til at fremsætte forslagene i Folketinget i ordentlig tid.

Når vi har disse regler, er det jo, fordi vi i grundloven har bestemt, at et lovforslag skal behandles tre gange. Og uanset om dette her ændringsforslag kun vedrører 0,05 procentpoint, og uanset der måske slet ikke er nogen, der vil ytre sig i denne sag, er det parlamentarisk korrekt at give folk muligheden.

Specielt på skattelovområdet må vi jo erkende, at mange af de høringer, der har fundet sted, inden lovforslagene kommer i Folketinget, og at megen af den udvalgsbehandling med deputationer osv., som foregår under udvalgsbehandlin-

gen, ofte udløser ændringsforslag. Vores skattelovgivning er nemlig så kompliceret, at vi mange gange har brug for input fra folk ude i den praktiske verden.

Jeg ved ikke, om dette her er korrekt skruet sammen. Jeg ved ikke, om der er problemer i dette her, men det ville jo være skæbnens ironi, om skatteministeren i næste samling – eller måske allerede efter jul – må komme til Folketinget og sige: Ja, rent skatteteknisk var det alligevel ikke skruet rigtigt sammen. Og så står vi i den situation, at vi har hastet det igennem.

Så jeg vil, som hr. Flemming Kofod-Svendsen, opfordre ministeren til at trække ændringsforslaget tilbage og vise, at LO ikke har ret, vise, at skatteministeren ikke er nidkær, og vise, at skatteministeren nærer så megen kærlighed for Folketinget og den lovgivende proces, at han venter og lader denne sag komme til en første, anden og tredje behandling efter jul, og så er jeg overbevist om, at mangelen på de 35 mio. kr. overlever regeringen og skatteministeren såmænd sagtens.

Denne her sag vil få en meget smuk udgang, hvis skatteministeren nu meddeler, at ændringsforslag nr. 1 er trukket tilbage. Hvis skatteministeren ikke gør det, må vi andre jo stemme nej til det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges med 53 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 54: Forslag til lov om ændring af lov om social pension, lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love. (Ændring af regler om personlige tillæg, helbredstillæg og forhøjelse af satsen).

Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen). (Fremsat 11/10 2000. Første behandling 31/10 2000. Betænkning 30/11 2000).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen. Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 55: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Forlængelse af dagpengeperioden).

Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen). (Fremsat 11/10 2000. Første behandling 31/10 2000. Betænkning 30/11 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension, lov om aktiv socialpolitik og forskellige andre love.

Ændringsforslag nr. 1-7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 forkastedes, idet 49 stemte for, 53 imod.

Ændringsforslag nr. 9 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 55:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 56: Forslag til lov om ændring af lov om befodringsrabat til studerende ved videregående uddannelser. (Forlængelse af studerendes adgang til befodringsrabat).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 11/10 2000. Første behandling 31/10 2000. Betænkning 28/11 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.